Hetedik üzenet

A benső, lényegi isteni kijelentés
Isten haladásáról az emberrel és az emberek között
az Ótestamentumban,
valamint Isten haladásáról az emberben
az Újtestamentumban
Isten szíve vágyának véghezvitelére
és az ember Isten előtti szükségének a megelégítésére

Igeolvasmány: Jób 10,13; 42,1-6; Ef 3,9; Jn 1,1. 14;
Mt 1,23; 2Kor 3,18; 4,16-17; Róm 8,29-30;
Kol 1,12. 15-19; 3,4a. 10-11; Csel 26,16-18; Ef 3,16-19

I. Isten haladása az emberekkel és az emberek között az Ótestamentumban van; Isten haladása az emberekkel és az emberek között nem közvetlen haladás volt az Ő örökkévaló ökonómiájának a végrehajtásához Krisztusért és a gyülekezetért, hanem közvetett haladás az Ő régi teremtésében, hogy előkészítse a közvetlen haladását az új teremtésben az örökkévaló ökonómiájáért – 2Kor 5,17; Gal 6,15:

A. Mint annak, akit Isten az Ő képére teremtett, az embernek az életeként kellett vennie Istent (akit az élet fája szimbolizál), hogy élje, kifejezze és képviselje Istent; és mint egy ilyen embernek drága anyagokká kellett változnia és Isten [hozzáillő] párjává kellett felépülnie – 1Móz 1,26-27; 2,9-12. 18-24.

B. Bukott emberként az embernek el kellett fogadnia Krisztust a megváltásáért (amit az áldozat jelképez annak kiontott vérével együtt), hogy őt Isten megigazíthassa Krisztusban (amit az áldozat bőréből készített ruhák jelképeznek); a bukott embernek Krisztust az asszony magjaként is el kellett fogadnia, hogy megszabadulhasson a Sátán, a „kígyó" halálerejétől – 3,8-9. 15. 21; Héb 2,14.

C. Isten az égőáldozat miatt tekintett az emberre és volt megelégedve az emberrel; az égőáldozat valóságaként Krisztus olyan életet élt, ami teljes mértékben Istenért és Isten megelégedéséért volt, mint egy megelégítő illat Isten számára az Ő gyönyörűségére és örömére – 1Móz 4,4; 8,20-22; 3Móz 1,9; Ésa 42,1; Mt 3,17; 17,5; 12,18; Jn 5,30; 6,38; 7,18; 8,29; 14,24; vö. 2Kor 2,15; Én 4,10-16.

D. Isten megígérte Ábrahámnak, hogy az ő magjában (Krisztusban) a föld minden nemzete megáldatik – 1Móz 22,18; Gal 3,8. 14. 16-17.

E. Isten választottjaként az embernek el kellett fogadnia és meg kellett válaszolnia Isten elhívását (1Móz 12,1-4), Krisztus mint az égőáldozata által Isten előtt kellett élnie (7. vers; 13,18; 22,13), le kellett lepleződnie a törvény által, hogy megtudja, hogy bűnös és képtelen a törvény betartására (2Móz 19,8. 21 – 20,21), és Istennel kellett élnie azáltal, hogy veszi Krisztust mint a szent sátrat, a papot és az áldozati felajánlásokat,

hogy belépjen Istenbe és élvezze mindazt, ami Isten Krisztussal és Krisztusban (2Móz 25 – 3Móz 27).

F. Jób nomád életmódja szerint (Jób 1,3) és aszerint, ahogyan a gyermekeiért felajánlotta az égőáldozatot (5. vers), úgy tűnik, hogy Jób és a barátai valószínűleg Ábrahám korában éltek (1Móz 22,13); abban az időben Mózes öt könyve a törvénnyel még nem volt megírva:
   1. Jób és a barátai az ősatyáiktól biztosan kaptak némi isteni kijelentést szóban; azonban amit az ősatyáiktól kaptak, legfeljebb Ábrahám korának kijelentésszintjét érhette el.
   2. Így a vitáikban Istennek az emberrel való kapcsolatáról nincs arra mutató utalás, hogy kaptak volna isteni kijelentést egyébről mint Isten ítélete és az, hogy Isten elfogadja az embert az égőáldozatára való tekintettel.
   3. Jób és a barátai semmit nem mondtak, ami utalt volna valamire Krisztust és Isten Szellemét illetően; ők az isteni kijelentés kezdetleges szakaszában voltak.
   4. Annak során, hogy megjelent Jób előtt, Isten mintha ezt mondta volna neki: „Jób, igazából te nem tudod, ki vagyok Én; nem ismered fel, hogy korlátlan vagyok; azt sem tudod elképzelni, hogy mit szándékozom neked adni; Jób, Én Önmagamat szándékozom neked adni, Önmagamat a te élvezeteddé tenni, hogy az Én részemmé tudj válni; nem vagyok elégedett azzal, hogy megvan a saját erkölcsi tartásod, feddhetetlenséged és egyenességed; azt akarom, hogy Én a tiéd legyek; az a szándékom, hogy átadjam Magamat beléd, és hogy Önmagamon kívül semmi mást ne adjak neked.”
   5. Tehát Isten kiválasztott és megváltott embereinek nem szükséges felépíteniük magukat az emberi erényekben, mint például a feddhetetlenségben, egyenességben és erkölcsi tartásban, mint Jób tette, hanem kívánkozó szarvasként Istent kell keresniük, és Istent kell élvezniük Isten népével Isten ünnepein (Zsolt 42,1-5; 43,3-5), hogy Isten minden lehessen nekik, lecserélve mindazt, amit ők elértek és elnyertek; ennek kell a válasznak lennie Jób három barátja számára, sőt, Elihu és Jób számára (Jób 10,13; vö. Ef 3,9).
   6. Jób könyvének végén, Isten eljött megmutatva, hogy aminek Jób szűkében volt az emberi életében, Maga Isten; ezért Jób könyvének igazából nincsen befejezett vége, aminek annak kellene lennie, hogy Jób teljesen elnyeri Istent Krisztusban, hogy így eggyé legyen Istennel azért, hogy élvezze Istent mint az osztályrészét Krisztusban; ilyen kijelentés teljesen, maradéktalanul csak az Újtestamentumban található meg – 40,10-14; 42,1-6; 10,13; vö. Ef 3,9.

Hetedik üzenet (folytatás)

II. Isten haladása az emberben az Újtestamentumban történik, hogy kielégítse az ember Isten előtti szükségletét; Isten haladása az emberben Krisztus első eljövetelétől az Új Jeruzsálem megnyilvánulásáig tart az új mennyben és új földön; ez a haladás [munka] példa nélküli az emberi történelemben – Jn 1,1. 14; Ef 3,16-19; Jel 21,2. 9-10:

A. Isten választottjaként és elhívottjaként az embernek hinnie kell Jézus Krisztusba, aki a testet öltött Isten, aki élt egy emberi életet, meghalt, feltámadt és mennybement értük és velük, és aki a megelevenítő Szellemmé mint a pneumatikus Krisztussá lett nekik, hogy a megmentésük, életük és mindenük legyen (ami feltárul Máté evangéliumától a Római levélig):

1. Isten eljött, hogy megfoganjon egy emberi szűzben, és így őtőle megszülessen egy embernek; és ezzel elhozta az istenséget az emberségbe, valamint előidézte, hogy Isten és ember összeelegyedjen egy entitássá, de nem egy harmadik szubsztanciává – 3Móz 2,4-5; Jn 1,1. 14; Mt 1,20. 23; 1Tim 3,16.
2. Jézus egy olyan életet élt, amelyben mindent Istenben, Istennel és Istenért tett; Isten benne volt az Ő életvitelében, és Ő egy volt Istennel; az emberi életvitelében a szenvedő életét modellként állította elénk, hogy a nyomdokai követése által le tudjuk másolni azt; ez nem arra utal, hogy mi pusztán imitáljuk Őt és az életét, hanem arra, hogy az Ő reprodukciója vagyunk, ami abból ered, hogy a szenvedéseinkben kegyelemként élvezzük Őt, hogy így Ő Maga mint a bennünk lakozó Szellem, az élete minden gazdagságával, reprodukálja Magát bennünk – Ef 4,20-21; 1Pt 2,21.
3. Jézus Krisztus, mint a testet öltött Háromegy Isten és mint a Háromegy Isten megtestesülése (Kol 2,9), helyettesítő és mindent tartalmazó halált halt az emberi mivoltában, hogy megszüntesse az összes negatív dolgot, és hogy az Ő bensőjéből felszabadítsa számunkra az isteni életet (Lk 12,49-51; Jn 12,24).
4. Ő legyőzte a halált, belépett a mindent előállító feltámadásba, megszületett Isten elsőszülött Fiának (ezzel bevitte az emberséget az istenségbe), és a megelevenítő Szellemmé lett Krisztus Testének létrehozásáért és megalkotásáért – Csel 2,23-24. 32; 13,33; Róm 1,3-4; 8,28-29; Jn 20,22; 1Kor 15,45; 12,13.
5. Ő elvégezte a mindenen felülemelkedő mennybemenetelét, és Úrrá, Krisztussá, Fejedelemmé és Megmentővé tétetett (Csel 2,36; 5,31) a terjedéséért, szaporodásáért és a gyülekezetnek mint a királyságának a felépítéséért (1,8; 26,16-18).
6. A halálában, feltámadásában és mennybemenetelében az összes Benne hívőt eggyé tette Önmagával; így a halála, feltámadása

és mennybemenetele mind az övék lett, az Ő tapasztalata az ő múltjukká, történelmükké lett – Róm 6,5-6; Ef 2,5-6; 949. ének, 4. strófa.

B. Mint Krisztusban hívőnek az embernek növekednie kell Krisztus isteni életében, hogy az életkitöltő Szellem által átformálódjon abba, ami Krisztus, hogy felépüljön a szentekkel Krisztus Testévé, az organizmussá a Háromegy Isten kifejezéséhez Krisztusban, és az új emberré mint Isten új teremtésévé, és így véghez vigye Isten örökkévaló ökonómiáját az Új Jeruzsálemnek mint a Háromegy Istennek a megdicsőült háromrészes emberrel való elegyedésének a kiteljesedésében, hogy a testületi Isten-ember megnyilvánulása legyünk az örökkévalóságban (ami az 1Korinthustól a Jelenések könyvéig tárul fel):
   1. Isten megváltott minket Krisztusban, megbocsátotta a bűneinket, megmosott minket, megigazított minket, és megbékített minket Magához; Isten Krisztusba helyezett minket, és az igazságosságunkká, megszentelődésünkké és megváltásunkká tette Őt – Ef 1,7; 1Kor 6,11; Róm 3,22; 5,10; 1Kor 1,30.
   2. Isten újjászült minket Krisztus feltámadása által (1Pt 1,3), és most megújít minket, átformál minket, és az Ő dicsőséges képére hasonít minket (Titus 3,5; Róm 12,2; Ef 4,23; 2Kor 4,16; 3,18; Róm 8,28-30; Fil 3,21).
   3. A megújítása és átformálása során Ő felemészt minket, a halálába helyezve minket az Ő szenvedéseinek közösségéért (amelyek kimunkálnak nekünk egy örök súlyú dicsőséget), hogy megtapasztaljuk Őt a feltámadásában és elnyerjük Őt a kikutathatatlan gazdagságában – 2Kor 4,16-18. 10; Fil 3,10. 8; Ef 3,8.
   4. Isten az Atya, Istenben a Fiúban van megtestesülve (Kol 2,9), Isten a Fiú Istenként a Szellemként van realizálva, és Isten a Szellem eljön bennünk lakozni, hogy a Háromegy Isten valósága legyen (Jn 14,16-20); az Atya, az Úr és a Szellem mint a Háromegy Isten a gyülekezetnek mint Krisztus Testének a forrásává, az elemévé és az esszenciájává lett (Ef 4,4-6).
   5. Arról a misztériumról, hogy a Háromegy Isten a valóság a hívőkben, Krisztusnak sok mondanivalója volt a tanítványaihoz, de ők azt nem tudták elhordozni, amíg a valóság Szelleme el nem jött, hogy felfedje ezeket a dolgokat nekik (Jn 16,12-15); ezt a valóság Szelleme elsősorban Pál apostollal végezte el, aki betöltötte [teljessé tette, befejezte] Isten igéjét, vagyis az isteni kijelentést (Kol 1,25-27) Krisztussal mint Isten misztériumával (Kol 2,2b) és a gyülekezettel mint Krisztus misztériumával kapcsolatban (Ef 3,4).
   6. Krisztus, mint a szenteknek Isten által kiosztott isteni osztályrésze és mint élet a hívők számára, az új ember minden tagjává lett, és az

új ember minden tagjában van, amely [új ember] az Ő organikus Teste; Isten, az Ő megtestesülését, Krisztust, mindenné akarja tenni nekünk, Krisztus hívőinek – Kol 1,12. 15-19; 3,4a. 10-11; 1Kor 12,12-13.

7. Mint a megelevenítő Szellem Ő bennünk lakozik, hogy Önmagát és mindazt, amit elvégzett, elnyert és elért, valóságossá tegye a számunkra, hogy mi egyek legyünk Vele és ugyanarra a képre formálódjunk át, mint az Úr, dicsőségről dicsőségre; a szívünknek az Úr felé fordításával az Úr dicsőségét tudjuk szemlélni, hogy mi magunk meglássuk az Urat, és visszatükrözzük az Úr dicsőségét, és így lehetővé tegyük mások számára, hogy rajtunk keresztül meglássák Őt – 2Kor 3,16-18.
8. Isten Krisztusban végre fogja hajtani bennünk az Ő átformáló munkáját, míg az átformálása ki nem teljesedik az Új Jeruzsálemben – először a győztesekkel az ezeréves királyságban (Jel 2,7), végül pedig az összes szenttel az új mennyben és új földön – az egész választott és megváltott népét az Ő testületi kifejeződésévé téve, az örökkévalóságban a lehető legteljesebb mértékben megnyilvánítva Önmagát, nem pusztán bármiféle emberi erényeket (mint Jób esetében) (Jel 21,1 – 22,5).

© 2020 Living Stream Ministry